

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 136/2017
01.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца "АА" - у стечају, ..., кога заступа пуномоћник Здравко Ћосић, адвокат из ..., против туженог "ББ" ..., кога заступа пуномоћник Радивоје С. Зекић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2581/15 од 29.12.2016. године, у седници већа одржаној 01. јуна 2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2581/15 од 29.12.2016. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Зрењанину П 374/2014 од 31.03.2015. године, у ставу првом изреке, решење о извршењу истог суда Ив. 734/2014 од 01.09.2014. године, одржано је на снази у делу у којем је обавезан тужени да тужиоцу у року од осам дана плати износ од 13.805.550,68 динара са законском затезном каматом почев од 30.08.2011. године до исплате, као и трошкови извршног поступка у износу од 356.128,00 динара. У ставу другом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 235.814,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2581/15 од 29.12.2016. године, преиначена је наведена пресуда Привредног суда у Зрењанину, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени на исплату износа од 13.805.550,68 динара, са законском затезном каматом почев од 30.08.2011. године до исплате, као и трошкове извршног поступка у износу од 356.128,00 динара, те је решење о извршењу истог суда Ив. 734/2014 од 01.09.2014. године укинута у целости. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове првостепеног и другостепеног поступка у износу од 629.442,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одговор на ревизију поднео је тужени и предложио да се ревизија одбије као неоснована. Трошкове ревизијског поступка је тражио и то у износу од 78.000,00 динара за састав одговора на ревизију, износ од 195.000,00 динара на име таксе на одговор на ревизију и 585.000,00 динара на име таксе на одлуку по ревизији.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 21.06.2011. године између правног претходника тужиоца, као продавца и туженог, као купца, закључен је уговор о купопродаји за испоручену робу туженом у периоду од 12.05. до 12.08.2011. године, на основу кога је тужилац туженом испоставио рачун број ... од 14.08.2011. године, који је гласио на износ од 15.397.041,60 динара са роком плаћања до 29.08.2011. године, који је делимично плаћен, тако да је предмет спора потраживање по наведеном рачуну у износу од 13.805.550,68 динара. Дана 18.08.2011. године између правног претходника тужиоца, као уступиоца и "ВВ", ..., као пријемника, те "ББ", ..., као дужника – овде туженог, закључен уговор о уступању потраживања, који је код туженог евидентиран 22.08.2011. године. Чланом 1. овог Уговора, констатовано је да уступилац има потраживање према дужнику по основу фактурисане робе по рачунима, па и по утуженом рачуну од 14.08.2011. године у износу од 15.397.041,60 динара, односно да има укупно потраживање у износу од 16.586.104,00 динара. Чланом 4. Уговора предвиђено је да уступилац потраживања уступа пријемнику потраживања своје потраживање према дужнику само ради наплаћивања, тако да се његова обавеза према пријемнику потраживања гаси, односно смањује тек када пријемник потраживања наплати уступљено потраживање од дужника. Чланом 8. овог Уговора предвиђено је да као средство обезбеђења потраживања из уговора о купопродаји од 21.06.2011. године, купац дозвољава да се на његовим некретнинама уписаним у лист непокретности број ... КО ..., може уписати хипотека у корист продавца на износ од 350.000 евра у динарској противвредности. Тужени је 22.08.2011. године евидентирао писмено обавештење "ТГ" ..., као заложног повериоца и "АА", ..., као залогодавца, да је закључен Уговор о залози потраживања којим је залогодавац заложитио у корист заложног повериоца потраживање по основу Уговора о купопродаји од 21.06.2011. године у износу од 16.000.000,00 динара, те да тужени, пошто је примио обавештење, уплату дуговања у горе наведеном износу врши само и искључиво на рачун заложног повериоца, односно "ТГ", и да ће се сматрати да је тужени таквом исплатом дуг по основу уговора исплатио директно "АА" што он потписом обавештења и потврђује. Тужени је упутио допис 10.10.2013. године стечајном управнику тужиоца, којим је тражио да измири своју обавезу по утуженом рачуну у износу од 13.805.550,68 динара и то депоновањем износа на рачун пословне банке. Опоменом пред утужење од

21.05.2014. године стечајни управник тужиоца обавестио је туженог да према пословној евиденцији стечајног дужника неизмирена обавеза туженог по основу уговора од 21.06.2011. године износи 13.805.550,68 динара на име главног дуга и 6.333.461,74 динара на име обрачунате камате почев од доспећа па до 22.05.2014. године, те га је позвао да измири своју обавезу у целости и то како главни дуг, тако и обрачунату камату.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је примењујући одредбу члана 404. став 2. Закона о облигационим односима обавезао туженог да тужиоцу исплати утужени износ, а уз образложење да је уступљено потраживање само ради наплаћивања, тако да се обавеза гаси, односно смањује тек када поверилац наплати своје уступљено потраживање.

Другостепени суд је правилном применом материјалног права преиначио наведену пресуду и тужбени захтев одбио.

Правилан је закључак другостепеног суда да после преноса потраживања, овлашћење да захтева његово испуњење од дужника више нема уступилац, већ нови поверилац, без обзира што дужник потраживања уступљеног ради наплате има овлашћење да испуњење изврши или уступиоцу или пријемнику. При томе је другостепени суд правилно закључио да само нови поверилац, а не стари, може захтевати од дужника испуњење обавезе, те да је без утицаја чињеница да сагласно члану 444. став 4. Закона о облигационим односима дужник уступљеног потраживања може испунити обавезу и према уступиоцу и према пријемнику. При томе је правилно закључио да је овом одредбом дато овлашћење дужнику да обавезу испуни или пријемнику или уступиоцу, те да је исто у потпуности у складу са чланом 305. Закона о облигационим односима, који регулише коме се може вршити испуњење.

Правилан је и закључак другостепеног суда да се сагласно основном правилу, испуњење врши повериоцу, а у случају уступања потраживања и пријемнику потраживања, али да се може извршити и другом лицу које је одређено законом, што је у конкретном случају уступилац потраживања, како је предвиђено ставом 4. наведеног члана. При томе, другостепени суд правилно закључује да дужник може испунити обавезу једном или другом, те да то не значи да оба лица имају овлашћење да захтевају испуњење, већ да овлашћење да захтева испуњење има само нови поверилац, а овлашћење да прими испуњење имају и стари и нови поверилац.

Из наведених разлога, другостепени суд је правилном применом материјалног права тужбени захтев одбио.

Наводима ревизије да из приговора дужника произилази да постојање и висина дуга нису спорни, већ да је спорно да ли дугује камату или не; да спорни рачун није предмет уступања, те да у конкретном случају није било никаквог уступања, оспорава се утврђено чињенично стање, а због чега се ревизија у смислу члана 407. став 2. ЗПП, не може изјавити.

Осталим наводима ревизије оспорава се оцена изведених доказа, које је другостепени суд правилно оценио, правилно примењујући материјално право.

Трошкови достављања одговора на ревизију, нису били нужни за вођење ове парнице, те је захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка одбијен.

Са изложеног, а на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић